

SIMAI MIHÁLY

Nyugtalanságom oka

*boldogság lehetősége te
nyugtalanságom oka
rohanok rogyó ég alatt
szabadság megváltatlana*

*csak túl a falakon az erdön
a hegy gerincén — valahova
panorámákat söpörni be
s nem látni magamra soha*

*csak az Elinnen csak az Át
csak a Mielőbb-oda
s tovább hogy eggyel több legyen
boldogtalanságom oka*

*míg csontig pusztít a képzelet hátha
hátha bennem a csoda
ember vagyok perben a perccel
s ez lesz halálom oka*

Hétszínű szablya

Zombori László képei alá

*Torkomról a víz legyűrűzik
Testetlen ég ölel
Füzek fonják a magányt
homlokomra*

*Mellemen napóra kondul
lábamnál kígyós homokóra*

*Kísér és kísért az Idő
falamra fölrepül
Mefogom
De csak a kondulás csonton kövön
csak sziszegés a sárga homokon*

*Bordák romjai közt
kerítések lécei közt*

kéklila röptű
madárfákon
átüt az Inga

hazajár pórusaimba

Folyó nyerít
sörénye fölaranylik
Lüktető nyakkal
égbe rohan
Átizzik a hétszinű kés
Ragyogj
csupatűz zöldár barnaár!
lobogj te istenverte időfolyam!

Boldog a galamb
fészke van
boldog a naphomlokú ház
megáldó sugara van
csak az ember nem boldog
lehet-e boldog
az ember akinek mindene van?

Viszik szárnyai az évszakok
villog zeng
gyönyörűket zuhan
az ember aj máglyára vettetik
s csak önnön lángjain át
és csak egyszer
gyönyörködhet bozsgó csodáiban

Égig érő arca
magába kémelel
fegyverkezik hétszerhétágú fénnel
Még küzdhet hogy ne legyen boldogtalan

Mellemre hát a szivárványt
hétszinű szablya ragyogj!
Színeim elpusztítanak

tehát VAGYOK

Mi égett ott el?

Süli András algyői parasztfestő emlékére

I

Akkor kiment a füzesbe
belenézett a Tiszába
izzott a nap

Megfonta a lángkosarat

Rőt dühéből vert ujjából
mintha saját bordájából
sárgán hajló jó halálból

maga fölé fonta fonta
izzott a nap
füstfellegben hazahozta
azt a szörnyű lángkosarat

Gönce pörnyéllt húsa égett
de csak akkor kezdett sírni
pokollátó szemmel sírni
hogy az első lepke-képet
beledobta

II

Semmisülés-nap
ördögé minden
mi égett ott el
szerelmes isten

mi lobbant ott el
irgalmas isten
milyen látottak repültek
pokolcifrában gyászkorom-ingben

aj magyari átok
te örök máskor
bizony nem Süli András vakult meg
attól a lángtól

forgó kegyetlen nyársak
a TŰZ
idáig sistereg
süllyednek mintha tenger alá
kioltott nagy szemek

nincs könnyörület
NE LEGYEN

„ha a húsomat megették
egyék már a csontomat is”

MI ÉGETT OTT EL ISTENEM!

ember-szemek parázssá
magyar világ-szemek
nyársait forgatja ördög a tűz
nincs itt könnyörület

hamuvá szúkiült pupillák
a ganés udvaron
magas vörösét villogó zöldjét
röpíti gyászkorom

pusztuljanak! a nem-kellből ennyi
most már halálig elég
s csak a barmok a sors-akácfák
az égetni való sötét

aj csikordul a magyar éjszaka
talentum-máglyás körül az ég
káromkodnak Hortobágy poétái
vakulnak befelé